

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะและวิธีใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ตามหลักภาษาศาสตร์
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินงานโดยศึกษาลักษณะและวิธีใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทยโดยละเอียด นำลักษณะเหล่านั้นมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างคำบุพบทในภาษาทั้งสอง อันอาจจะเป็นปัญหาในการเรียนเรื่องคำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย จากนั้นจึงสร้างแบบสอบถามรู้เรื่องการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประกอบด้วยข้อสอบจำนวน 120 ข้อ โดยยึดหลักจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา และเนื้อหาในบทเรียนวิชา SE 101 ซึ่งเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาระดับชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นหลัก หลังจากได้ตรวจสอบความเหมาะสมของคำสั่งและเวลาที่ใช้ในการสอบรวมทั้งความตรงตามเนื้อหา (Content validity) ของแบบสอบแล้ว นำแบบสอบไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 228 คน จากนั้นจึงทำการตรวจให้คะแนนกระดาษคำตอบของนักศึกษาในกลุ่มดังกล่าว นับจำนวนข้อผิดในการใช้บุพบทแต่ละประเภท โดยใช้สถิติวิธีหาค่าร้อยละของจำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด นำข้อผิดทั้งหมดมาวิเคราะห์หาสาเหตุ และนับจำนวนของข้อผิดโดยแบ่งประเภทตามสาเหตุของข้อผิด เสนอจำนวนค่าร้อยละของข้อผิดทั้งหมดที่พบ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้ คือ

1. บุคคลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีความแตกต่างกันในด้านโครงสร้างของกลุ่มคำบุพบท หน้าที่ของบุพบทวลี และกฎเกี่ยวกับกริยาบุพบท ความแตกต่างเหล่านี้ทำให้เป็นปัญหาแก่นักศึกษาไทยในการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษ

2. นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีความสามารถในการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ค่ามัธยฐานเฉลี่ยจากคะแนนสอบของนักศึกษา เท่ากับ 55.825 และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสอบ เท่ากับ 12.054

3. ประเภทของคำบุพบทที่นักศึกษามีข้อผิดพลาดน้อยกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ คำบุพบท ประเภทต่อไปนี้

- 3.1 คำบุพบทบอกเวลา
- 3.2 คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง
- 3.3 คำบุพบทที่ต้องตามหลังคำกริยาบางคำ
- 3.4 คำบุพบทบอกทิศทาง

4. ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษา แบ่งตามประเภทของสาเหตุ มีจำนวนดังนี้

- 4.1 ข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างของวิธีการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพบทที่ปรากฏทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ร้อยละ 86.21
- 4.2 ข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างในด้านหน้าที่ของบุพบทวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ร้อยละ 8.37
- 4.3 ข้อผิดพลาดเกิดจากการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพบทที่ปรากฏเฉพาะในภาษาอังกฤษ แต่ไม่ปรากฏในภาษาไทย ร้อยละ 4.67

- 4.4 ข้อผิดพลาดเกิดจากการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพบทที่เหมือนกันทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ร้อยละ .51
- 4.5 ข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างในค่านโครงสร้างของกลุ่มคำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ร้อยละ .24

อภิปรายผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

จากผลการเปรียบเทียบโครงสร้างและการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ในบทที่ 4 ทำให้ทราบว่า คำบุพบทในภาษาอังกฤษและคำบุพบทในภาษาไทย มีข้อแตกต่างกันมากมาย นับตั้งแต่ค่านโครงสร้างของคำบุพบท ตำแหน่งและหน้าที่ของบุพบทวลีในประโยค ตลอดจนกฎการใช้คำบุพบทในภาษาทั้งสอง ผู้วิจัยได้พบว่า ความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ของคำบุพบทในภาษาทั้งสอง เป็นที่มาของความผิดพลาดที่เกี่ยวกับการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความรู้ในการใช้คำบุพบทของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งปรากฏว่า ความรู้ในการใช้คำบุพบทของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษามีความสามารถในการใช้คำบุพบทแตกต่างกัน นักศึกษามีข้อผิดพลาดที่สุดในการใช้คำบุพบทบอกเวลา คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง คำบุพบทที่ต้องตามหลังคำกริยาบางคำ (Verb Particles) และคำบุพบทบอกทิศทาง ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคำบุพบทสี่ประเภทดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะเห็นได้ว่า ลักษณะและวิธีการนำคำบุพบทประเภทเดียวกันนี้ไปใช้ในภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำบุพบทบอกเวลา เพราะในภาษาอังกฤษ มีการใช้คำบุพบทต่างกันไปเมื่อต้องการบอกเวลาที่ต่างกัน เช่น

The test will be held in the morning.

The test will be held at 10 o'clock.

The test will be held on Monday.

ในภาษาไทย เราอาจใช้คำบุพบทเพียงคำเดียว บอกเวลาใด ๆ ก็ได้โดยไม่มี
การจำกัด เช่น

จะต้องจัดสอบในเช้านี้
จะต้องจัดสอบในเวลาสิบโมง
จะต้องจัดสอบในวันจันทร์

นอกจากนั้น เราจะพบว่า คนไทยนิยมที่จะละคำบุพบทเสีย เมื่อต้องการบอก
เวลา จากประโยคตัวอย่างข้างบน เราอาจพูดใหม่ได้ดังนี้

○ จะต้องจัดสอบเช้านี้
จะต้องจัดสอบเวลาสิบโมง
จะต้องจัดสอบวันจันทร์

จากการที่ในภาษาไทยไม่มีข้อจำกัดว่าจะต้องใช้คำบุพบทคู่ใดกับคำบอกเวลา
คู่ใด รวมทั้งไม่เคร่งครัดในการละคำบุพบทนี้เอง จึงทำให้นักศึกษาไทยมีปัญหาในการ
ใช้คำบุพบทบอกเวลามากที่สุด ดังได้พบข้อผิดในแบบสอบดังกล่าว ดังนี้

- *The thieves had arranged to meet in midnight.
(The thieves had arranged to meet at midnight.)
- *In his speech on the radio on this afternoon.
(In his speech on the radio in this afternoon.)
(In his speech on the radio this afternoon.)

ส่วนข้อผิดที่เกี่ยวกับการใช้คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง คำบุพบทที่ต้องตาม
หลังคำกริยาบางคำ และคำบุพบทบอกทิศทาง ก็เนื่องมาจากการที่นักศึกษานำความรู้ใน
ภาษาไทยมาใช้เชื่อมโยงกับภาษาอังกฤษ ดังจะพิสูจน์ได้จากตัวอย่างของคำบุพบทที่
นักศึกษาเลือกมาใช้ในประโยคต่อไปนี้

- *A good knowledge in English...
- (A good knowledge of English...)

*This picture reminds me to your father.

(This picture reminds me of your father.)

*You should be ashamed for what you have done.

(You should be ashamed of what you have done.)

*He walked into the sea, leaving the castle behind.

(He walked towards the sea, leaving the castle behind.)

จากผลการวิเคราะห์หาสาเหตุของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทของนักศึกษา ผู้วิจัย
ได้พบว่าข้อผิดพลาดเหล่านั้น มีสาเหตุต่าง ๆ กันดังนี้

1. ข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างของวิธีการใช้คำบุพบทที่
ปรากฏในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น

1.1 ความแตกต่างของกฎ The prepositional phrase in-
sertion เช่น

*Uncle James will visit us on Easter.

*Uncle James will visit us in Easter.

(Uncle James will visit us at Easter.)

*She has a diamond ring at her finger.

(She has a diamond ring on her finger.)

1.2 ความแตกต่างของกฎ The preposition deletion เช่น

*The pupils looked at their teacher writing the
blackboard.

(The pupils looked at their teacher writing on
the blackboard.)

*Don't ask me more money. You have enough.

(Don't ask me for more money. You have enough.)

*He enjoyed with the long voyages.

(He enjoyed the long voyages.)

2. ข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างในค่าน้ำที่ของบุพบทสี่ในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย เช่น

*A good knowledge in English is necessary.

(A good knowledge of English is necessary.)

*We heard the news from your promotion from Jane.

(We heard the news of your promotion from Jane.)

3. ข้อผิดพลาดเกิดจากการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพบทที่มีในภาษาอังกฤษ แต่ไม่มีในภาษาไทย เช่น ข้อผิดพลาดในการใช้กฎ the preposition preposing ดังตัวอย่าง

*This is the house he stays which at.

(This is the house at which he stays.)

*Did you give the book to whom?

(To whom did you give the book?)

(Whom did you give the book to?)

4. ข้อผิดพลาดเกิดจากความเหมือนกันของกฎการใส่คำบุพบทในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย คือกฎ the prepositional phrase shift พบข้อผิดพลาดในค่าน้ำที่เพียง ร้อยละ .51 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด ซึ่งนับว่าน้อยมาก ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

*The test of English grammar on Thursday morning will
be held.

(The test of English grammar will be held on Thursday
morning.)

(On Thursday morning the test of English grammar will be held.)

5. ข้อผิดพลาดเกิดจากความแตกต่างในเรื่องของโครงสร้างกลุ่มคำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น

*He walked according to the sea.

(He walked to the sea.)

*She jumped according to the river.

(She jumped to the river.)

ในจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมดนี้ พบว่าข้อผิดพลาดที่มีสาเหตุจากความแตกต่างของวิธีการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพบทที่ปรากฏทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีจำนวนมากที่สุด คือเกินกว่าร้อยละ 80 ของข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบในแบบสอบ รองลงมาได้แก่ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างของหน้าที่ของบุพบทสี่ ส่วนข้อผิดพลาดที่มีสาเหตุมาจากความแตกต่างของโครงสร้างของกลุ่มคำบุพบทในภาษาทั้งสองมีน้อยมาก พบเพียงร้อยละ .24 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม การที่พบข้อผิดพลาดในค่านี้นั้น อาจเป็นเพราะว่าแบบสอบฉบับนี้ไม่ได้เน้นการวัดผลในเรื่องโครงสร้างของกลุ่มคำบุพบทมากเท่าที่ควรก็เป็นได้

จากผลการวิเคราะห์การใช้บุพบทของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น จึงอาจสรุปได้ว่า ปัญหาในการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกิดจากความแตกต่างในเรื่องวิธีการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพบท ความแตกต่างในค่านหน้าที่ของบุพบทสี่ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ตรงตามที่ได้วิจัยได้คาดคะเนไว้ในบทที่ 4 ส่วนความแตกต่างด้านโครงสร้างของกลุ่มคำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ไม่ก่อให้เกิดปัญหาแก่นักศึกษาไทยในการใช้บุพบทในภาษาอังกฤษมากนัก ดังนั้น ในการสอนเรื่องบุพบทในภาษาอังกฤษ ถ้าผู้สอนจะชี้ให้นักศึกษาเห็นความแตกต่างในเรื่องของกฎเกี่ยวกับบุพบทและการนำกฎเหล่านั้นไปใช้ ก็จะช่วยลดปัญหาเกี่ยวกับการใช้บุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาลงไปได้มาก

ขอเสนอแนะ

1. สำหรับผู้บริหารการศึกษาที่มีหน้าที่วางหลักสูตร หรือคัดเลือกบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยตอนต้น ควรจะเน้นความสำคัญในการสอนเรื่องคำบุพบท และเพิ่มเนื้อหาเรื่องคำบุพบทในบทเรียนหรือแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการใช้คำบุพบทบอกเวลา คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง คำบุพบทที่ตรงตามหลังคำกริยาบางคำ และคำบุพบทบอกทิศทาง เพราะนักศึกษาที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุดในการใช้คำบุพบทดังกล่าว
2. สำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาตอนต้นและในระดับที่ต่ำกว่า ควรจะได้เห็นมาให้ความสนใจแก่การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะความแตกต่างที่มีในภาษาอังกฤษและภาษาไทยให้มากขึ้น เพื่อจะได้สามารถคาดคะเนปัญหาในการเรียนภาษาของนักเรียนของตนได้ การเปรียบเทียบภาษาและชี้ให้นักศึกษามองเห็นความแตกต่างจะช่วยให้ผู้สอนประหยัดเวลาได้มาก เพราะได้สอนและฝึกฝนในเรื่องที่นักศึกษามีปัญหาจริง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้เร็วขึ้น จึงเป็นการช่วยลดความเบื่อหน่ายของผู้เรียนลงได้อีกประการหนึ่ง
3. สำหรับผู้เรียบเรียงบทเรียนและผู้ประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาตอนต้นและในระดับที่ต่ำกว่า ควรจะได้เน้นความสำคัญของคำบุพบทควบ เช่นกัน และควรบรรจุเนื้อหาหรือแบบฝึกหัดเพื่อการฝึกฝนในเรื่องการใช้คำบุพบททลงไปในบทเรียนและแบบฝึกหัดของนักศึกษาด้วย ในการเรียบเรียงบทเรียนนั้น ควรจะได้ศึกษาถึงปัญหาในการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วย เพื่อจะได้เน้นในส่วนที่เป็นปัญหานั้น โดยอาจจะอาศัยผลจากการวิจัยครั้งนี้เป็นหลักในการพิจารณาได้
4. สำหรับผู้วิจัยอื่น ควรจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องอื่น ๆ ระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยบ้าง เช่น ความแตกต่างในเรื่องการใช้คำสันธาน ลักษณะของคำกริยา ลักษณะของวลีประเภทต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่น่าสนใจควรแก่การศึกษาทั้งสิ้น นอกจากนี้ ผู้สนใจอาจจะทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

ในข้อปด็กย่อยเกี่ยวกับการใช้คำพบบท เช่น เปรียบเทียบลักษณะและวิธีใช้คำพบบทที่ทำหน้าทีต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น การใช้คำพบบทบอกเวลา การใช้คำพบบทบอกความเกี่ยวเนื่องในภาษาทั้งสอง เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย